

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Printed and published weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.
 Geo. Lischak, President.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 газета, для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
 Видав. Робітничо-Фармерське Видавничє Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на розі вулиць Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. Ю. Ляльчик, голова.
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

НАДХОДЯЧІ КОНВЕНЦІЇ ПАРТІЇ ПРАЦІ.

В п'ятницю, 2-го квітня, відбуються в Онтаріо і Альберті річні провінційні конвенції Канадської Партії Праці. Резолюції не ще не все. А вже напевно вони не змінять собою акції. Але вони все-ж роблять значний виховувачий і інформаційний вплив. Минулого року ці конвенції проробили добру роботу, показавши робітничу, в своєчасних і радикальних резолюціях, провадну лінію дальшої праці. Такими були тоді резолюції про націоналізацію, про відношення до імперії, про міжнародну єдність юніонного руху і т. п.

Цього року Комуністична Партія вносить різноманітні резолюції, щоб зафіксувати становище Партії Праці супроти об'єднаного і напівсоюзного соціального законодавства уряду Кінга, супроти ратифікації Канадою воєнного пакту (договору) в Льюкарно і т. п.

В Альберті конвенції доведеться, крім цього, визначити становище Партії Праці супроти "Фармерського уряду" підчас майбутніх провінційних виборів. Поступовання так званої фармерської партії супроти робітничого руху полишає багато дечого до бажання. Вживання газових бомб проти страйкерів, переслідування дромгедерських майнерів за пікетування і тому подібні вчинки зовсім не є відмінні, коли їх доконує фармерський уряд, від виникчисто капіталістичного уряду. Партія Праці не може увійти в союз з "Юнайтед Фармерс оф Альберта" доки ексекютива цієї організації не скаже ясно, яке її становище супроти мінімальної програми Партії Праці.

Партія Праці не повинна дозволити амбітним політикам використовувати себе для безпардонного одобрювання рекорду Грінфілда і компанії. Як-що урядовці Ю.Ф.А. відмовляться підтримувати робітничу програму, то робітники повинні постаратися зробити все можливе для того, щоб зв'язатися безпосередньо з ридовим фармерством.

Кожна конвенція місцевих частин Партії Праці, що відбувається в Онтаріо і Альберті, замаркувала дальший крок в консолідації сил Канадської Партії Праці. Виняток з поступового розвитку партії в цих провінціях становила конвенція в Квебеку, кілька місяців тому назад, де було пущено в рух брудне політиканство. Конвенція в Квебеку була реакційним збіговиском. Квебек стався першою тріщиною в об'єднаному фронті, який було сформовано в Канаді. Незначною більшістю голосів реакційні політики і угодовці сиромогли перелхати ухвалу про виключення комуністів з партії цієї провінції. Одним з цих, що були душею цього насліддявання тактики Рамзея Мек-Доналда, був Корбет, бюрократ з юнії залізничних карменів, яка тільки що вступила до партії якраз для цього.

Тепер основу Партії Праці становить юнійне членство, яке придується до партії не з поєднання, а в цілості, цілою організацією. Але в цим випадку Корбет використав цю обставину, як драбинку для переведення інструкцій одержаних ним від його імперіалістичних (юнійних) панків зі Злучених Держав. Корбет випробує американські шутки, які довели боймайкерів і телеграфістів до сесії (відвівання від партії). Але він переконується, що вигнання Комуністичної Партії з Партії Праці — цілком інше питання. Ми пропонуємо політичну акцію і помагали будувати Партію Праці коли то про Корберта ніхто ще нічого й не чув. Ми визнаємо делегатів юнії залізничних карменів не дати себе використовувати цмоу політиканів — угодовців.

Комуністична Партія боротиметься проти всяких спроб розбити єдність Партії Праці. Як передше, ми напружуємо енергію в напрямі підготовки і організації канадської робітничої класи під керівництвом класової боротьби, незалежної політичної акції і соціалізму.

(“Воркер”.)

НАПЛИВ ІМІГРАЦІЇ ДО КАНАДИ.

Що дня читаємо в англійській пресі про прибуття кораблів з Європи з сотками й тисячами нових імігрантів. Спеціальні потяги везуть тих імігрантів переважно в західну рільничу Канаду, де є землі й хліба досить і їсти нема що.

Воно й справді, коли порівняємо простори Канади з її населенням, то тут є ще місце для десятків мільонів нових мешканців. Лани тут широкі, розлогі, природні багатства колосальні й далеко ще не тільки не вичерпані, але й не розроблені. Останніми часами читаємо про золоту горячку в північному Онтаріо, коло Ред Лейку; в північній Манітобі також, кажуть, є багато золота, навіть на манах жовтим позначено його поклади (здається, тільки на манах); з Альберти також доносять про відкриття покладів золота на півночі. Нафтові джерела в ріжних місцевостях так і б'ють щодня величезними фонтанями... на шпальтах газет.

Отже чому-б то не навести сюди імігрантів із збіднілої Європи і не розробити їхніми руками ці багатства, а цим самим дати їм змогу людського існування?

Але ми беремо другий бік медалі й бачимо: безробіття по цілій країні, безробітні довгими рядами стоять коло бур праці, посилають делегації до міських рад, майже у всіх західних містах Канади місцкі ради годують безробітних і протестують проти довозу до їх міст імігрантів.

В Едмонтоні місто переповнене імігрантами, які не мають де спати, що їсти, вертають пішки з тих робіт, куди їх послали, бо там ніякої роботи не оказалось. Едмонтонська міська рада на спіх ухвалює резолюцію проти довозу більше імігрантів до Едмонтону й телеграфує голові міста Едмонтону, Блечфордіві, який перебуває тепер на сході, щоб він запротестував перед доміняльними властями проти посилення імігрантів до

Едмонтону, щоб заявив, що міська рада не буде їх годувати й такє інше.

Про положення імігрантів в Едмонтоні писав наш робкор в минулому числі “У.Р.В.” Інший товариш пише в листі до редакції, що перша вулиця в Едмонтоні заповнена імігрантами, на станці також повно, доложений всіх розпучливе, бо нема ні хліба, ні праці.

Те саме майже в Келгарі. Читаємо в англійському робітничому часописі “The Canadian Labor Advocate”, що в Келгарі через безробіття й голод покінчила самогубством дівчинка Ф. Г. Бар, Скотландка. Опинившись без роботи й без хліба, перерізала собі ножем горло.

Робітник Тидмен, ветеран бурської війни й останньої світової війни, пішов в тюрму, щоб лише не голодувати.

Коли-ж всюди такє тяжке безробіття, то що будуть робити тут нові десятки тисяч імігрантів? Капіталісти знають, що ті імігранти будуть робити. До цього часу, як відомо, на сні-рських та державних залізничних робітниках на секціях працювали по 30 і до 38 центів на годину. А тепер Сіпіар почав вже місяцями обнижувати й ту нужденну платню. Читаємо в газетах, що Сіпіар повів з Вінніпегу 100 робітників на захід на секцію, щоб замінити ними тих старих робітників, як не хочуть працювати по 25 центів на годину.

Ще краще дбає про використання іміграційного напливу державна залізниця. Офіси тої залізниці в Едмонтоні набирають робітників по 20 центів на годину і то відкрито заявляють, що вони наймають лише тих, що не говорять по англійськи. Таке заявив Дж. Гарт, делегат безробітних, на засіданню робітничої ради в Едмонтоні.

Буржуазна преса, зазвичай, а то ще й навіть поперед неї по собачому забирає жовто-блакітну українську пресу, пише, що імігранти спроваджуються до Канади тому, щоб ліанести до-добробу країни, розвинути промісел, різництво й інші благо-дати.

Це є звичайна злода. Імігрантів спроваджують до Канади тільки тому, щоб збільшити зиски капіталістів, щоб вжити імі-грантів як засіб для знижування робітникам й так вже нужден-ної заробітничої платні.

Коли-б країна спроваджувала імігрантів для того, щоб піднести свій добробут, то вона перше всего подбала-б про добробут тих тисяч робітників, які тепер є тут без праці й без кусця хліба і не викала-б го-лодних імігрантів, щоб їх дельшово працю замінити працю старих робітників, не робила-б імігран-тів скебами з першого дня їх прибуття до цієї країни.

Добробут країни, про який так багато розписуються пла-ти агенти капіталістів, полягає в добробуті її цілого трудово-го населення. Але не на нужді й голоді безробітних. На нужденним життєвими тисячів майнерів, секшинменів, лісових робітників, що нині працюють за малу, жербацьку платню, на нужді й розпучливою положенню новоприбуваючих імігран-тів — будувати не добробут країни, але добробут та роскішне дещадє життя одних — капіталістів, висискувачів. На цій нужді соток тисяч працюючих зростає багатство пануючих од-них.

І якраз для цієї цілі вони везуть нові імігрантські маси до Канади. Про це аж надто ясно говорять вище наведені нами факти.

Робітник.

ЖУРНАЛІСТ КАПІТАЛІСТИЧНОЇ ПРЕСИ.

Журналіст — капіталістичної газети в капіталістичній державі є платним брехуном, який брешє і знає, що він брешє.

Про одну річ він може бути певний, без огляду на це, чи то його партія буде “ліберальною” чи “консервативною”, він не мусять вступати в оборону робітників. В ліберальній газеті він мусять позувати так, щоб виглядало ніби він є прихильний до робітника, подавати правдиво новинки про страйковий рух, але не писати від себе дні одної стрічки в цей спосіб, щоб це могла було при-йти за проти-капіталістичний вислід. Він може розшибитися над кривдою, заподіяною кня-тині Каролі та Евгенові Деб-сові, але йому не вільно ви-словлюватися про місцевий страйк в який будь шкідливий для капіталістів спосіб. Він може гримати скільки хоче Мус-соліні, бо Муссоліні не диктатором в американському капіталістичному світі. При-близно раз в місяць він повинен написати етаттю в доказ до-добробу. А це дуже легко. Взяти перші лінії два звіти бан-кові за який будь період. Од-них з них рижнитися від друго-го. Наколи цифри пізніше ви-

даного звіту є більш від по-переднього виданого, то того вповні вистарчить для написан-ня бадьорї передовиці на до-каз “бизнесового здоров'я і промислового добробуту” країни.

Хто хоче належно пізнати типичного журналіста капіталі-стичної преси, хай приглянься якийсь час до методів Бри-збейна в Гирстовій пресі.

Одного дня він хвалить като-ликів, другого Жидів, відтак фундаменталістів (релігійних ортодоксів), а далі лібералів. Слідуючі чотири дні він буде ван проклинати них, що перше хвалить. Це дає кожному на-году кавати, “я не звждя до-дажу з ним, але ніколи він все-таки скаже такє, що мені по-добається”.

І коли лише він піне хвалити Москву, то так і знайте, що в слідуючому чи в двох слідую-чих числах він буде її в га-небний спосіб ляяти.

Це задовольє, бачите, обі-сторони.

Цайголовиша заповідь суча-сного журналіста капіталісти-чної преси така: вчися писати для Дурнів, побирай платню і тримай язик за зубами, то бу-деш їсти кашку.

ВЕЛИЧАВИЙ РОБІТНИЧИЙ МІТІНГ В ЛОНДОНІ.

Найбільша саля Лондону “Алберт Гоу”, що вміщає 10 тисяч осіб, була повнієнька в нехлію, 7-го березня, в день мітінгу, організованого газе-тою “Лейбор Віклі” й Ленсбо-рї, з метою домагається звіль-нення політичних в'язнів. Вже тиждень перед мітінгом були роздані вхідні квитки й тисячі, що бажали взяти участь у мі-тінгові, не мали змоги бути на-дому. Ентузіазмом та загаль-ним бойовим настроєм робіт-ничої аудиторії, мітінг нагаду-вав історичні демонстрації в-тії самїй “Алберт Гоу” в пере-

Лідер”) і Вилям Поль (комуні-стичний редактор “Сондей Воркер”).

Жінка ув'язненого комуніста Гарі Полита виступила від і-мени жінок ув'язнених комуні-стів. “Жінки ув'язнених, заяви-ла вона, вимагають звільнення заарештованих не тому, що вони їхні чоловіки, а тому, що активні борці робітничої класи, і через те стали жертвами князового правосуддя”.

І промову покрито бурливи-ми оплесками аудиторії.

Кульмінаційного пункту до-сягнув мітінг, коли всі аудито-ри, тоб-то понад 10 тисяч осіб, стоячи, як один повторили в-слїд за Ленсборї: “Ми заклика-ємо жовнів, моряків і дєтунів відмовитися за всяких обста-вин стріляти в робітників та

закликаємо всіх робітників, не вступати до капіталістичної армії”.

Ця заява важлива тим, що вона збігається з “декляраце-єю”, що за неї, як “бунтарів”, засуджено 12 комуністів. Мі-тінг закінчився співом “Інтер-націоналу” та “Червоного Пра-пору”.

На 10 квітня, коли мають бути звільнені 7 засуджених комуністів, яких скінчилися вже 6-місячний речинець, робітни-цтво Лондону планує величез-ну демонстрацію до тюрми, в якій сидять комуністи. Голов-ним кличем демонстрації буде — “звільніть й інших 5-ох ко-муністів”.

(В тюрмі ще лишаяються Га-лахер, Ганнінтон, Івклін, По-лит і Рост.)

Не зважаючи на надто бурх-ливе життя й похилый вік (він має тепер 71 рік), Лев Григо-рофич це крезма людина, ба-гато працює і не раз з великим успіхом виступає в Москві. Його книжка “Пол века рево-люції” недавно видана, дово-дить також про його надзви-чайну працездатність. В Хар-кові Дейч виступив зі своїми спогадами про революційний рух за останнє півстоліття, а також зі спогадами про Г. В. Плеханова

З ЩОДЕННОГО ЖИТТЯ.

ПОСТУП НАЗАД.

В робітничій організації бу-ла поважна сила. Але товари-ші все ще худілиси.

— Може-б яось підути та поговорити з ними. Навіщо нам ділитися на два табори?

— Так, так, вони-ж такі самі робітники, як і ми. Треба лише переконати їх, доказати і все буде гаразд.

— Та з ким там говорити? — Іх же всеього п'ять! — І тих п'ять також повинні-б бути з нами!

Говорили, перечилися, дока-зували одні другим, перекону-вали одні других і вікни при-шли до тогб заклоуочення, що треба з ними говорити. Біль-шість була за тим.

Назначено трох товаришів, щоб пішли до патріотичного товариства та переговорили з ним в справі створення одної організації.

Товариші пішли. Застали там всіх — п'ятьох.

Двох курили папіроски та спльовували довкола печі. Од-ний переглядав календар “При-тель жовніра”, а ще двох пе-реглядали американську “Сво-боду”.

— Ади, ади, якого чоловіка вималювали!... — Має бути мудра голова в того ридяхтора, коли такого гарного хлопця вималювали!... — І з ким тут говорити? — шентав один товариш до дру-гого.

— Мовчи! — сіпнув товари-ша за плече.

Поздоровкалися та почали на “ріжні теми”.

Вмишався один з “читачів”. — Це ви не до теми говори-те? — Відзивався один з товари-шів, старанісь в легкій спо-сіб доказати йому; що він мі-шає те, що не треба.

— З вас таки добра тема! А-ди! Сам тема і другого тема називає!... — Ви-ж мене не зрозуміли, пояснював товариш.

“Читай” все такі короткі та скаржився, що товариш назвав його “темом”.

— Знаєте, вас маю, ви-ж та-кі самі робітники, як і ми, — говорив товариш до одного “старшого”, — чому-б нам не злучитися та разом працюва-ти в одній організації над осві-домлюванням себе самих і дру-гих? — Ви добре говорите, але це не можливе.

— Чому? — Ми признаємо, що ваша організація сильна, ваші члєни свідоміші від члєнів інших у-країнських організацій, але це не за скоро.

— Що значить за скоро? — За скоро лучитися нам.

— Чому за скоро? — А тому, що треба перше національно, а потім... потім... потім!... — А потім соціально — по-міг товариш.

— Ади, ади, а потім так, як ви казали.

— А чому-б вже за одним разом не брати і національно і со-ціально? — Е, це буде забагато.

— Ні, це не забагато, але це тому, що ви жите чужим розу-мом. І замість соціально, ви йдете наамально... Так воно й сталося. Нема тепер в тому товаристві навіть національно, а є тільки авто-кефально. Ось до чогб їх заве-до назмально!... Драпака.

Відновляйте передплату на “Укр. Роб. Вісти”!

ВІННІПЕГ НА ДОПОМОГУ БУДОВИ УКР. РОБ. ДОМУ В ТОРОНТО.

Організовані українські ро-бітники в Вінніпегу рішили по-спішити на допомогу україн-ським робітникам в Торонто в їх старанях збудувати в себе Укр. Роб. Дом.

Вінніпегський відділ ТУРФ-Дім обговорив справу будови Укр. Роб. Дому в Торонто на своїх останніх місячних зборах в нехлію, 21. березня й рішши перевести коротку, але актив-ну кампанію за збіркою жертв на ту цінь. Цю роботу поруче-но виконати організаційному комітетові при заряді відділу, який доповнено представника-ми інших українських робіт-ничих організацій.

Перш всего рішено, щоб у-строїти представлення в субо-ту, 10. квітня, і весь дохід з не-го дати на будову Укр. Роб. Дому в Торонто.

В нехлію, 11. квітня, на годину 2.30 по полудні рішено ска-кати в Укр. Роб. Домі масово-робітничє вїче, на якому висту-пить ряд промовців, що бу-дуть промовляти про значення робітничих організацій, а про значення Товариства Україн-ськїй Робітничо-Фармерський Дім для українського трудово-го населення в Канаді з’оре-ма, та яку роль в освітньому й організаційному життє у-країнських трудових мас відо-грає-наші робітничо-фар-мерські Інституції, які ми на-зиваємо Робітничими або Фар-мерськими Домами.

В нехлію, 11. квітня, вечером відбудеться в Укр. Роб. Домі великий концерт, на якому також виступлять промовці та зясуєть значення Українських Робітничих і Фармерських Домів. Дохід з концерту призна-чений на будову Укр. Роб. До-му в Торонто.

Українське робітничтво в Вінніпегу буде старатися після своїх сил, щоб наші товариші в Торонто збудували свою о-світну інституцію цього року; буде старатися тому, бо знає, яке значення для організації має власне приміщення. А та-ка велика місцевість на східі, як Торонто, в якому є тисячі українського робітничтва, по-винна мати власне приміщен-ня. Український Робітничий Дім в Торонто допоможе на-шим товаришам зорганізувати довкола него незорганізовану робітничу масу, а тим са-мим наша організація збіль-шиться ще одною прекрасною інституцією й зростє члєн-ством.

Тому без дальших слів — всі дружно станемо на допо-могу українським робітникам в Торонто, щоб вони в слідую-чій зимовій — організаційно-освітній сезони працювали вже у власній хаті.

Кличемо українське робіт-ничтво міста Вінніпегу прийти громадно на вище згадані під-приємства до Укр. Роб. Дому в суботу, 10. квітня, та в нехлію 11. квітня по полудні й ве-чером. Прийти й сказати: спра-ва будови Укр. Роб. Дому в То-ронто є нашою справою!

Кімінем.

СТАРИЙ РЕВОЛЮЦІОНЕР.

(Спогад про Л. Г. Дейча.)

В Москві жє й пише ше книжки та виступає з ріжними докладами іновствель Росій-ської Соціал — Демократичної Робітничої Партії Лев Григо-рович Дейч. На початку бе-резня цього року він відвідав Хар-ків, де також виступав зі свої-ми спогадами про революцію на користь пролетарського студєнства.

Коли стався роскол в росій-ській соціал-демократії, Дейч залишився з меншовиками, од-нак залишився в Москві, де й нині жє та працює.

Лев Григорович народився 1855 року в м. Київі, де вчився в гімназії. З 18-літнього віку він бере активну участь у революційному русі. 1874 року, перейшовши до останньої класи гімназії, він кидє школу й їде “в народ” пропагандистом. 1876 року Дейча вперше заареш-товувуть за звільнення з тюрми студента Лур’є, але Дейчови щастить перед судом утікати. Того-ж року він разом з Ма-линським робить замах на вбив-ство шпига Горіновича, запов-дівши йому кілька раз ножем всіх секцій лівого крила ан-гльського робітничого руху. Між промовцями виступали: Порсел і Джордж Гікс (від Ге-неральної Ради трєйд-юнії), Джан Вігал, Джеймс Мекстон, Нейд Маклін, Герберт Женіко та Елен Віттенсен (від лівого крила робітничої фракції), Брейтсфорт (редактор органу Незалежної Партії Праці “Ню

царської грамоти про загаль-ний переділ землі. В сернії докладами іновствель Росій-ської Соціал — Демократичної Робітничої Партії Лев Григо-рович Дейч. На початку бе-резня цього року він відвідав Хар-ків, де також виступав зі свої-ми спогадами про революцію на користь пролетарського студєнства.

Коли стався роскол в росій-ській соціал-демократії, Дейч залишився з меншовиками, од-нак залишився в Москві, де й нині жє та працює.

Лев Григорович народився 1855 року в м. Київі, де вчився в гімназії. З 18-літнього віку він бере активну участь у революційному русі. 1874 року, перейшовши до останньої класи гімназії, він кидє школу й їде “в народ” пропагандистом. 1876 року Дейча вперше заареш-товувуть за звільнення з тюрми студента Лур’є, але Дейчови щастить перед судом утікати. Того-ж року він разом з Ма-линським робить замах на вбив-ство шпига Горіновича, запов-дівши йому кілька раз ножем всіх секцій лівого крила ан-гльського робітничого руху. Між промовцями виступали: Порсел і Джордж Гікс (від Ге-неральної Ради трєйд-юнії), Джан Вігал, Джеймс Мекстон, Нейд Маклін, Герберт Женіко та Елен Віттенсен (від лівого крила робітничої фракції), Брейтсфорт (редактор органу Незалежної Партії Праці “Ню

царської грамоти про загаль-ний переділ землі. В сернії докладами іновствель Росій-ської Соціал — Демократичної Робітничої Партії Лев Григо-рович Дейч. На початку бе-резня цього року він відвідав Хар-ків, де також виступав зі свої-ми спогадами про революцію на користь пролетарського студєнства.

Коли стався роскол в росій-ській соціал-демократії, Дейч залишився з меншовиками, од-нак залишився в Москві, де й нині жє та працює.